

Pintura catalana sense complexos

Can Framis, al 22@, comença la temporada amb una presentació renovada de la seva col·lecció permanent, que inclou més de 40 obres noves. El museu de la Fundació Vila Casas espera rebre un bon impuls de públic amb la inauguració, el dia 25, d'una exposició de Centelles

El paradís de la pintura catalana contemporània, el museu Can Framis, es resisteix a ser un contenidor d'obres d'art immobiliària. No deixa que s'amuntegui la pols en les peces perquè cada any traslluca l'ordre de les coses, és a dir, reinventa la

seva col·lecció permanent per oferir noves excitacions visuals i conceptuals al visitant. De fet, evitar la pols és el de menys: el que realment combat Can Framis és l'apatia per descobrir i redescobrir la creació pictòrica d'ànima catalana des dels anys seixanta fins

a l'actualitat. Un recorregut llarg i vibrant per l'art del país, menystingut pels museus públics. Com que la pintura no ha mort i no presenta símptomes seriosos de fer-ho aviat, el projecte artístic de la Fundació Vila Casas té corda per estona.

Aquest setembre, el museu que ocupa una antiga fàbrica de llana de finals del XVIII, a l'efervescent districte del 22@, ha reobert amb una presentació que fa centellejar tot de noves obres (més de 40), algunes d'adquisició recent, altres rescatades del magatzem, on la foscor mai no és absoluta. Alfons Borrell, Jordi Fulla, Mario Pasqualotto, J. Fin, Pep Agut, Joaquim Lluçà i Gerard Sala, entre d'altres, lideren les novetats de la renovada exposició, sensible a les diferents generacions de pintors.

La disposició de les peces, a cura de la directora del museu, Glòria Bosch, respon sense dissimul al gust eclèctic del col·leccionista, Antoni Vila Casas, i encara més i tot "a les emocions que sent quan veu una obra que el fascina, sense obsessionar-se per la firma", apunta Bosch. Vila Casas és un col·leccionista "desacomplexat" que estima i creu en els pintors del país, pertanyin o no al cànon, siguin o no reconeguts, i aquesta mateixa desinhibició, sense cap mena de filia d'inferioritat, impregna el fons de Can Framis.

Inaugurat el 2009, el museu té molts reptes. Sobretot en clau pedagògica (el servei educatiu, amb 4.000 alumnes de totes les edats, funciona de meravella), per contagiar al públic general el seu orgull per la pintura catalana contemporània. Aquesta tardor

serà una gran ocasió per visitar, o per tornar a visitar, Can Framis, amb una excusa molt llamenera: el dia 25 que ve inaugura una exposició temporal del fotoperiodista Agustí Centelles amb les imatges més icòniques de la Guerra Civil. És un projecte fill de l'acord que el 2010 va signar la Fundació Vila Casas amb l'Ajuntament de Barcelona, gràcies al qual la institució privada va adquirir als hereus del fotògraf una col·lecció de més de 100 fotografies originals, tiratges de l'autor dels anys setanta, per després dipositar-la a l'Arxiu Fotogràfic, que en garanteix la conservació.

Si Centelles no fos prou motivant, la primavera tornarà a ser un altre moment estel·lar per explorar Can Framis. El millor col·leccionista d'Antoni Clavé, l'empresari Félix Daza, aportarà el seu fons per celebrar el centenari del naixement de l'artista, que va morir el 2005 i encara no ha tingut cap exposició institucional de reconeixement. ✱

600 obres

El fons pictòric de la Fundació Vila Casas consta de 600 obres (al públic n'exposa 220) que tracen la història de l'art català des dels anys seixanta fins a l'actualitat.

NOVA COL·LECCIÓ PERMANENT.

Museu de Pintura Contemporània Can Framis.

Carrer Roc Boronat, 116-126. Barcelona. Fins al setembre de l'any 2013.

Misteriosa Frida Kahlo.

Una de les obres més impactants de la nova presentació és aquesta peça de Mario Pasqualotto.

JUANMA RAMOS